

סצנה 1:

כפר ליד היער, שעת צהרים

קריינות:

דברים לא תמיד נראים כמו שהם...

איש מלווה בכלב ציד עובר בשביל ליד בית כפרי,
ילדה בשמלה אדומה משחקת בחצר פורחת. השמלה שלה עולה מעט, ורואים חבלות על רגליה וידיה.

קריינות:

ילדות אינה תמיד מאושרת. הלילה איננו שקט, וגבולות בין חושך לאור אינם כפי שהיו בעבר.

הילדה:

שלום, אדון טיילור! הצלחת לצוד היום משהו?

הצייד:

לא, שום דבר, לצערי. היער הולך ונעשה מסוכן.

תזהרי גם את, נינה!

תתרחקי מהיער.

הוא כבר לא שייך לנו...

קריינות:

...אבל הבחירה, היא תמיד שם, מחכה.

סצנה 2:

פנים בית כפרי, שעת צהרים מאוחרת

אמא נותנת לנינה סל

אמא:

הנה, תמסרי את זה לסבתא שלך.
היא ממשיכה לנשום, אז אנחנו חייבים להאכיל אותה.

נינה:

אמא, סבתא לא אשמה שאבא...
עושה דברים. למה את שונאת אותה?

אמא:

זה לא קשור לאבא. ואל תתעכבי, תחזרי הביתה
לפני שהוא יבוא. יש לי תחושה שהוא יהיה עצבני היום.

נינה יוצאת מהבית ומתחילה ללכת בשביל, נעצרת מול צומת דרכים שחלקה האחד פונה אל היער

נינה:

שאקח את דרך הקיצור?
הצייד אמר שהיער נעשה מסוכן...
אבל הייתי בו רק שלשום, והכל היה בסדר.

נינה נכנסת ליער, הולכת בחשש. יש רחש, נינה קופאת על מקומה. מתנשמת בהקלה כשמתוך
הצללים יוצא זאב קטן

נינה:

אוף, נבהלתי.

זאב:

למה נבהלת? זו לא פעם ראשונה
שאת כאן.

נינה:

הצייד טוען שהיער נעשה מסוכן.

זאב:

הצייד הזה והשטויות שלו... תאמיני לי,
אם תאמיני לכל צייד, בסוף תגמרי במלכודת שלו.
אגיד לך את האמת, אני אישית לא סומך עליו.

נינה:

למה?

זאב:

זה עניין של טעם אישי. לאן את הולכת?

נינה:

לסבתא, יש לי אוכל בשבילה.

זאב:

אהה, לסבתא! מעולה! ממש מעולה.
תמסרי ד"ש.

נינה ממשיכה בשביל.

סצנה 3:

פנים בית ישן, אחה"צ

נינה נכנסת לבית הסבתא

נינה:

סבתא? את כאן?

סבתא, מתוך הבית:

אני כאן, טיפשה.
למה באת?

נינה נכנסת לחדר השינה, ורואה את סבתה במיטה. בחדר חשוך, ורק נר דולק ליד המיטה.

נינה:

למה חשוך כאן כל כך?
אני בקושי רואה אותך.

סבתא:

אין מה לראות בי.

נינה:

אמא שלחה אוכל.

סבתא:

האישה הטרדנית...

תביאי, אני אטעם.

נינה:

הלוואי שהייתן מסתדרות...

סבתא:

נינה, לא מזמן... עשיתי... דבר מה.

נינה:

איזה דבר?

סבתא:

זה קשור לחושך שכאן, טיפשה.

נינה:

כיבית את האור?

אמא לא אהבה את זה?

סבתא:

תמיד היו לה עיניים חדות.

בגלל זה אף פעם לא הבנתי מדוע

היא בחרה בדרכך...

הסבתא מביטה בחבלות על רגלי הילדה

סבתא:

במחשבה שניה, גם עיניים חדות אפשר לעצום.

נינה:

החושך... אני לא אוהבת אותו.
אני יכולה לפתוח את התריסים?

סבתא:

תנסי.

נינה מסתובבת אל החלון, ומנסה לפתוח את התריס, שמסרב לזוז.
מאחור, הופך צילה של הסבתא לצל של מפלצת זאב

נינה:

התריס תקוע-

נינה מוצאת את עצמה מול סבתא שהפכה לזאב. נינה נצמדת לקיר בעיניים קרועות לרווחה, רועדת

הסבתא-זאב:

התריסים לא ייפתחו. הזאב כישף אותם.

נינה:

הזאב...?

סבתא:

הרופא אמר שאני עומדת למות.
אני אמנם זקנה, אבל חמדנית. משום מה,
רציתי להמשיך לחיות. והזאב... הייתה לו הצעה.

הזאב מופיע מאחוריהן

נינה:

ה-הצעה?

הזאב:

חיי נצח... בתמורה לקורבן אחד.

הזאב מתקרב אל נינה, שמתכווצת

נינה:

סבתא! ת-תעצרי אותו!
היי, אנחנו חברים, מה אתה עושה?

זאב:

חברים... מעולם לא ראיתי את זה כך.
תמיד חיכיתי לשעה שבה הארוחה תהיה מוכנה עבורי...

נינה:

סבתא!!!

סבתא:

מצטערת נינה. את אפילו לא הנכדה שלי.
אמא שלך הביאה אותך כשהתחתנה עם דרך.
אבל דרך... הוא חלאה, אפילו אני שונאת אותו.
ואת- את הדבר היחיד שמפריד ביני לבין החיים.

נינה, דומעת:

ס-ס-סבתא....!

הזאב מתנפל על נינה, נשמעת יריה

גופת הזאב קורסת על צידה

הצייד עומד בפתח החדר, עם רובה מעשן

הצייד:

כריסטינה, מה עשית???

הסבתא:

לא- אני---

הסבתא הופכת לאבק לאט לאט

נינה עומדת בחדר המאובק מול הצייד, מתחת לקרן אור בודדה שבוקעת מחור הכדור שנבקע בתריס

הצייד:

עכשיו היער שייך לנו שוב, נינה.

סוף